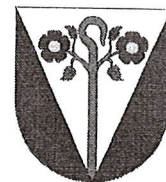

JOSEFODOLSKÉ DIVADELNÍ JARO 2005

č.3

sobota 7.5.2005

Je divadlo recese ? (zamyšlení první)

Dostal jsem naléhavou a sugestivně formulovanou otázku: „Je divadlo vážná výchovná práce nebo recese?“.

Myslím, že ani jedno, ani druhé. Divadlo je především – nebo by mělo být – divadlo. A až v druhé řadě na sebe bere různé charakteristiky a cíle. Jeho základní podobou je obraz lidského (nebo antropomorfizovaného, zlidštěného) jednání s jeho příčinami i následky.

Teprve určité téma zaměřuje tento obraz k dramatu Shakespearovu nebo i Ibsenovu a tím může silně zapůsobit na diváka jako model či analogie naší zkušenosti dokonce ve výchovném smyslu.

Ale jiná témata ve zpracování Moliérově nebo z dílny Voskovce a Wericha mohou vyvolat obraz humorný, zábavný či satirický.

A dokonce obě tématické oblasti je možné zdeformovat či parodizovat až do recese. Nebo téhož cíle dosáhnout na původním textu z vlastní dílny. To ovšem (a recesní cíl obzvláště) má ale náročné podmínky: schopné autorské zdroje a na stejnou strunu naladěné obecenstvo.

Mgr. Jiří Hraše

Je divadlo recese? (zamyšlení druhé)

Jsem přesvědčen, že někdy je a vždycky není. Vždycky se musí hrát se vši odpovědností a vážností a někdy bez recese by nešlo. A ta recese je jako koření – je nutná, ale musí se znát míra. Jenže na recesi si vždycky musíme najít čas i při veškeré té vážnosti. A proto ať žije divadlo vážné i nevážné.

Jiří Šimek

Porota o „Vzbouření hastrmana“

Povídky a hry Marie Kubátové jsou vesměs zdrojem lidové zábavy. A tímto pocitem byla zřejmě vedena i režisérka Eva Loukotová – volila jednoduché postupy v aranžmá i představování scény na různá prostředí a spoléhala na jadrné typy postav a hravost bez popisnosti. Hrdina hry, hastrman, je milý a hodný, což je také česká specialita. Putuje se svými přáteli za spravedlivým mlýnem. Toto poslání inscenace plní. Text se mluví, nikoliv důsledně, podkrkonošským nářečím. Nevadilo by to, kdyby hercům bylo vždycky dobře rozumět. Z úvodních pánských dialogů divák pochytl sem tam slovíčko, sám hastrman mluví velmi nepořádně. Ženy artikulují mnohem líp, příkladem může být hlášení ponocné, ale i ostatní ženy dobře mluví. Herecky na sebe upozornili např. krajánek, knížepán a někteří další. Jednoduchost textu nesmí však svádět k různým nepřesnostem, nedůslednostem. Vzpomeňme hru s hrnci na zámku, psaní krajánka prstem na pytel, pronásledování děvečky vpravo, když odešla vlevo atd.

Práce na pohádce musí být pečlivá a přesná – jinak různé prohřešky děti hned zpozorují. Nápad s povýšením pana otce na vysoký praktikábl a jeho ověnění svatozáří je vtipné, dobře řeší situaci i atmosféru ve spravedlivém mlýně.

Celkem zdařile byly interpretovány písničky. Velké obsazení, kterým soubor disponuje, dodává pohádce pestrost, ale i zvýšené nároky na režijní práci. Je to však práce užitečná a vděčná.

porota

Divadelní soubor Tyl Slaná oslavil 70. výročí

Jen asi málokdo ví, že v roce 2004 slánský divadelní spolek oslavil výročí, neboť uplynulo sedmdesát let od založení tohoto ochotnického spolku. Historie divadla ve Slané sice spadá už do roku 1897, kdy byl založen „Čtenářsko-ochotnický spolek Tyl pro Slanou, Nedvězí, Hořensko“ se sídlem ve Slané, ale teprve v roce 1934 došlo ke změně názvu i stanov a vznikl „Ochotnický soubor Tyl pro Slanou a okolí“. V letech 1905 až 1912 měl soubor téměř padesát členů. Od roku 1956 až do roku 1960 hrál soubor bez přestávky. Poté se na několik let odmlčel a v roce 1974, při otevření Kulturního domu ve Slané, byla jeho činnost obnovena. V tomto období byly v repertoáru převážně operety a činohra. V roce 1989 soubor svoji práci opět přerušil a vrátil se k ní až po dalších deseti letech. Od roku 1989 je soubor registrován jako občanské sdružení pod názvem „Divadelní soubor Tyl Slaná“. O obnovení činnosti se nejvíce zasloužila paní Helena Šlaisová, Vladka Machová a pan Josef Kubík.

V současné době má soubor kolem třiceti členů, ale zájem o členství je stále, hlavně z řad mladých lidí. To s sebou přináší očekávání a naděje, že práce souboru bude i v budoucnu pokračovat.

Přehlídka se koná za finanční podpory Krajského úřadu v Liberci, Ministerstva kultury ČR, Obce Josefův Důl a dalších sponzorů zveřejněných ve vstupní hale divadla.

Nynější repertoár je zaměřen na činohru, zejména veselohry, pohádky a estrády. Ve velké oblibě je právě estrádní program známý jako „Sjezd dobráků“.

Režisérka Eliška Plívová

Je členkou DS Slaná a hraje zde od roku 1978 (s přestávkou v období 1989 – 1999, kdy soubor přerušil činnost) až dodnes. Jejím režijním debutem byla v roce 1986 pohádka „Sněhová královna“. Další pohádku „Poněkud ztracená princezna“ režírovala v roce 2002. Poslední režii je přehlídkové představení „Podivná paní Savageová“ z roku 2004.

Scéna posledně jmenované hry je návrh režisérky ve spolupráci s ostatními členy, kteří se podílejí na inscenaci. Realizaci pak provádí náš technik pan Jarka Malý, dlouholetý člen souboru, vytváří některé rekvizity a též staví scénu při představeních.

Ohlasy návštěvníků výstavy

Spíetou jsem si prohlédl výstavu ve zdejší sklepení. S láskou jsem se mohl dotýkat věcí, které se pro mě před lety staly „pracovními“ pomůckami. Josefodolští, díky.

Rudolf („Ryba ve čtyřech“)

S pocity úcty a nostalgie.

Divadlo je věčné!

Řeřicho – díky. Pěkně.

Ohlasy z baru „U Evky“

Jaký je fofr?

Co se nejvíce kupuje?

S čím jsou problémy?

Hrozí nebezpečí vypítí baru do dna?

Maru říká, že je. Před začátkem představení si každý objednává, jako by měl být konec světa.

Frčí párky, tlačěnka, toasty, v oblibě jsou i utopenci a hermelín.

Vůbec žádné, pokud nepočítáme včerejší výpadek proudu – to zůstal personál baru bez jídla.

Zatím ne! Pouze redakce časopisu včera vypila Magister do poslední kapky, přičemž vedli plodnou debatu o obci, spolcích, reklamě a životě vůbec. Celkově je konzumace dobrých moků poněkud slabší, přátelé, pijte – veselte se – na pořadí nezáleží! Pije se pivo – Svijany si zapykal Pepa z Děčína, pak vinné střiky a kupodivu i vody! Upozornění: zákusků je letos dost – kupujte – mlsejte!

Pozdrav z Děčína

Tolik radosti a těšení se konečně naplnilo a jsme tady. Všem posíláme řádné divadelní „zlomte vaz“. Děčínská ekipa se početně rozrůstá nejen co do počtu přítomných, ale i do počtu dnů pobytu. Je nám tady vždycky moc fajn.

Týdenní duševní relaxace je zahájena pokrmem kulturním velmi rozmanitým, příjemným a přátelským. Výkony vstřebáváme v pravidelných a častých dávkách. Tož nejen duše, ale i celé tělo potřebuje doplňovat, a tak děkujeme za chutné menu v bufetech i všem v mateřské škole. No a po celkovém zasycení je nutno nashromážděnou energii vydat a to jediné je snad možné vám vytknout a těm, kteří to škaradé počasí dovezli, i řádně vyčinit. Procházky do krásného okolí odkládáme na lepší počasí. Jsme s Vámi rádi.

Zdravíme.

Děčínští

Divadelní výstava

Ve zrekonstruovaných sklepních prostorách budovy můžete během konání divadelní přehlídky vidět krásnou a zajímavou výstavu „**Minulost a přítomnost Divadelního spolku J. K. Tyl Josefův Důl**“. Výstava vznikla při příležitosti 60. výročí založení souboru. Jsou zde k vidění divadelní fotografie a rekvizity z různých období existence josefodolského souboru. Celá akce je dílem Jiřího Řeřichy, který ji zorganizoval a připravil. Za úsilí a pečlivost mu patří velké poděkování.

Výstava byla zahájena již v pátek v 19.⁰⁰ hod. slavnostní vernisáží. I když přšlo jako z konve, výstavní prostory byly zcela zaplněny. Zahájení bylo krátké a milé: pilo se víno bílé i červené, četl se text z pera J. Řeřichy, zazněla píseň „Život je jen náhoda“. Sólo zazpívala Jirkova manželka Jana za klávesového doprovodu svého muže a s chutí se k ní přidali všichni ostatní. Pak se přestříhla páska a bylo zahájeno.

Zeptali jsme se Jiřího Řeřichy

• **Jaký byl podnět ke vzniku výstavy?**

Sám jsem připravil již jednu takovou výstavu, a to k 35. výročí josefodolského souboru, a protože mi lidé nosili různé historické materiály, byl jsem opět požádán o uspořádání výstavy k šedesátinám spolku.

• **Jak výstava vznikala?**

Doma v kuchyni, neměli jsme kam ani položit talíř, kolem byly samé fotografie (asi tisíc). Nejhorší bylo vyřadit ty, které nešlo použít.

• **Na co se nejčastěji ptají návštěvníci výstavy?**

Hlavně se ptají, jak na to lidé dříve měli čas. Bývalo i šest premiér za sezónu, lidé si šli kostýmy, vyráběli všechny rekvizity, učili se texty, hráli ... Dnes (v sobotu) navštívila výstavu skupina Němců, kteří se nejvíce podívovali starému nápojovému lístku. Divili se, jak bylo levné pivo.

Přehlídka se koná za finanční podpory Krajského úřadu v Liberci, Ministerstva kultury ČR, Obce Josefův Důl a dalších sponzorů zveřejněných ve vstupní hale divadla.